

a**Johansson, Sven Fritiof**

Missionsföreståndare, skolvaktmästare
f. 23/3 1909 död 2/7 1995

Intervjuad den 9/3 1969

Berättar om missionsförsamlingens tidigare verksamhet med stöd av gamla handlingar och protokoll. Berättar även om nuvarande verksamhet fram till 1969.

1878 byggdes Missionshuset i Lilla Säby, Åkers-Runö. (Tomten skänktes av O. Hübinette)

Men långt tidigare hade ledande personer varit verksamma t.ex. 1850-talet: torparen - Malmström i Påta, kyrkvärden Erik Andersson i Hacksta, änkan - Mattson m.fl. samt August Karlsson i Husby 4/10 1852, En ledande person inom frikyrkorörelsen, senare föreståndare för Imanuelskyrkan i Stockholm ...

- 1875 fanns syförening i Lilla Säby (kassabok finnes).
- 1884 började missionsförsamling med Söndagsskola.
- 1911 fanns sångkör.
- 1910 boklåneverksamhet, förteckning finns.

Arkivalier finns:

kassabok (syförening) 1875
förteckning över boklån 1910
kontinuerliga protokoll från 1910 - 1970
enstaka äldre protokoll
medlemsmatriklar och styrelse- och årsberättelser

Arkivalierna är spridda på flera förvaringsställen.

En del förvaras hos förre föreståndaren 1:e vaktmästare

Sven Johansson
Vaktmästarbostaden
Berga skolan
Åkersberga

JOHANSSON, Sven (1909-1995)

Missionsföreståndare Österåkers missionsförsamling 1939-1945

Intervju: 1969 av Helga Gäfvert

Utskrift: 1997 av Anne-Marie Torssell

Jag heter Sven Fritjof Johansson och är född den 23 mars 1909. Jag blev föreståndare för Österåkers missionsförsamling 1945, efter att 1939 till 1945 ha varit ersättare för dåvarande Sven Ljunggren, som på grund av sjukdom inte kunde tjänstgöra.

Österåkers missionsförsamling hette tidigare Österåkers missionsförening och den grundades 1878 utav en grupp som tidigare tillhörde Vaxholms missionsförening och denna grupp blev verksam här i socknen genom en kvinna som hette Malmström. Hennes make var torpare på Påta, som lydde under Kvisslingby.

Det berättas i 50-årsberättelsen hur denna kvinna i början på 1950-talet gick omkring i trakten bland sina grannar och vittnade om sin tro på Gud och sina upplevelser. Hon fick en del personer som anslöt sig till hennes grupp och blev medhjälpare. Bland annat berättas det om kyrkvärden ifrån Hacksta, Erik Andersson, som vart en av de ledande, sedermera, när missionsförsamlingen bildades 1878. Den förste ordföranden blev alltså Carl Jansson från Husby och den första sekreteraren blev Hybinette, handlare ifrån Åkersbro. Det var även Hybinette som skänkte tomten, där missionshuset byggdes 1878.

Intervjuare:

Redan tidigt var det verksamhet igång?

S.J. Ja, den verksamheten som var igång tidigare, den arbetade ihop med Vaxholms missionsförening, som hade ansvar för ett flertal grupper i skärgården, bl.a Österåker. Men den här gruppen ville skaffa sig en mer permanent verksamhet här och det var därigenom som man beslöt sig för att bygga ett missionshus och i samband med det så bildade man en egen församling.

I. Men kvinnorna hade varit verksamma redan i flera år, genom syföreningarna?

S.J. Ja, det verkade en syförening här från 1875 och där nämner man en kvinna som heter Hanna Backman, som var mycket tongivande och mycket aktiv både i den gruppen, som verkade före församlingens bildande likaväl som hon blev en utav stöttepelarna i den sen bildade församlingen.

I. Söndagsskolan var också tidigt med?

S.J. Söndagsskolan bildades 1884 och de började sin verksamhet i Lilla Säby. Man kan spåra söndagsskoleverksamhet tidigare och det är mycket som talar för att det är samma söndagsskolsverksamhet som permanentades i Lilla Säby. Man har hört talas om söndagsskolsverksamhet i Kvisslingby vid Langen. Det är mycket troligt att det är samma form utav söndagsverksamhet.

I. Finns det några namn på lärare, som var med då?

S.J. Några var Elin Sandell, Mina Hansson och en Andersson i Svinninge.

- I. Och pastorer har ni haft flera stycken, förstås, under årens lopp, men en som särskilt nämns är den unga pojken från Husby?
- S.J. Ja, det var August Karlsson ifrån Husby, som var född 1852. Han började att predika redan vid tjugotre års ålder, här på orten, och han verkade här i sju år. Det berättas om när han predikade, han började med sin predikarverksamhet innan missionshuset var byggt, så att gudstjänsterna och samlingarna hölls ju i hemmen och i kyrkskolan, och när han predikade i kyrkskolan så hade han till åhörare både prosten och komministern. Man kanske ska notera här, som är lite värt att påpeka, att det aldrig har rått någon spänning mellan väckelserörelsen, frikyrkorörelsen och den Svenska kyrkan. Samarbetet har varit mycket gott ifrån den första tiden och åren igenom. Det berättas bl.a. om den här August Karlsson att sen han hade slutat verka här, han var alltså i tjänst i Vaxholms missionsförening, han predikade på flera ställen inte bara i Österåker, han åkte i skärgården, han predikade givetvis också i Vaxholm, så fick han tjänst i Södertälje missionsförening och senare fick han anställning vid Lutherska missionsförsamlingen i Stockholm. Det ska också berättas att han blev pastor och föreståndare i Emanuelkyrkan i Stockholm.
- I. Och det är en av de största kyrkorna?
- S.J. Det är en utav Missionförbundets stora församlingar, så att man kan förstå att han var mycket duglig och mycket lämplig för sin uppgift.
- I. Sen hade ni flera pastorer, som stannade här längre och kortare tider, som är nämnda i era protokoll?
- S.J. Det står berättat här om pastor Oscar Hultkrantz, han var här under tiden 1902-1903. Han var mycket intresserad av dikt, han har bl.a. utgivit några diktsamlingar, kanske inte så berömda, men ändå lästa utav några. 1912-1916 hade vi också en pastor som hette Josef Hawén. Han flyttade härifrån till sjömanshemmet i Norrköping. Senare hade vi från 1916-1918 Oscar Höglund. Sen hade vi ett hopp till 1927, då Axel Sjödin kom hit och han verkade här i församlingen till 1930.
- I. Och så fanns det en kör i församlingen, också?
- S.J. Ja, 1911 så bildades en kör utav Lindell, som var skollärare i Runö skola och man har den uppfattningen att den bildades på grund utav att den skulle medverka vid en återinvigningshögtid utav missionshuset, för missionshuset ombyggdes 1911. Stora salen minskades och lämnade plats till en predikantbostad. Den här kören blev mycket populär och omtyckt i större sammanhang och i andra sammanhang och det kanske på grund av sin utomordentligt duktiga ledare och även att det fanns mycket gott material i den. Det berättas bl.a. att den uppträdde i närliggande kyrkor och missionshus och den verkade till 20-talet. Mellan 20- och 30-talet kan man spåra att den fanns kvar.
- I. Kan du nämna några som var med i den?
- S.J. Man kan återfinna namn där som Maria Edberg, Alma Karlsson. Sven Ljunggren, Maria Ström.
- I. Och några familjer finns ännu kvar här i Österåker, vilka alltid har tillhört och stött församlingen?

- S.J. Det är några familjer, som har varit stöttepelare och stommen i församlingens verksamhet. Där kan man nämna Ljunggren ifrån Åby, som ännu har ättlingar kvar i församlingen, likaså Edberg, som var hyvlare i Åkersberga snickeri, brädgård heter det numera. det är väl de två äldsta släkterna, som man kan spåra.
- I. Och så familjen Johansson, förstås?
- S.J. Ja, familjen Johansson kom väl in lite senare. Det är så att mina föräldrar de tillhör egentligen Össeby Garns missionsförsamling.
- I. Och så tillträdde du då, som missionsföreståndare och ordförande 1945, men dessförinnan hade du verkat som ordförande under flera år och då vet jag att ni hade en intensiv och livlig verksamhet, som mycket uppskattades av hela det här området runt Säby missionshus. Ni hade där både söndagsskolan och juniorverksamheten. Vill du berätta någonting om det, vilka som var lärare i söndagsskolan, då, och hur många barn ni hade där?
- S.J. När jag började söndagsskolan 1936 i januari vill jag minnas att det var, då var Alma Karlsson från Karlsborg söndagsskoleföreståndare, men på grund utav sjukdom så kunde hon inte delta så mycket och som medlärare fick jag Gunnel Edberg, en dotter till den här slakten Edberg, som jag nämnde om, en dotterdotter till hyvlaren Edberg. Sedan har vi haft många olika söndagsskolelärare.
- I. Greta Johansson?
- S.J. Greta Johansson kom till oss ungefär 1940, tror jag. Sen har vi fått in Barbro Edberg, Margareta Jöngren och även Harry Jöngren har varit med i söndagsskolan i Lilla Säby.
- I. Och ni hade väldigt roligt?
- S.J. Vi tyckte ju att det var väldigt trevligt den här tiden. Vi hade väldigt god kontakt med barnen och vi hade väldigt god kontakt med föräldrarna, vilket betyder oerhört mycket i en sån här verksamhet. Vi hade våra sommarutflykter, där vi åkte på en lastbil med bänkar och en presenning över, till olika badplatser och lämpliga lekplatser.
- I. Och tjugofem smörgåsar på varje barn?
- S.J. Ja, de hade kanske merendels sin förtäring med sig själva, men det är klart att vi åt ju, hade trevligt, lekte och trivdes tillsammans. Man kanske också i det här sammanhanget skulle tala om våra fester, julfester och sommarfester. Det var väl tidigare så inom söndagsskolefesterna att man hade en pastor eller predikant, som kom och predikade för barnen. Vi började med en ny idé och det var det att barnen själva skulle stå för programmen och barnen fick så långt som det var möjligt själva välja vad de ville ha och en del saker tränade vi med dem i söndagsskolan, en del saker tränade de själva hemma och en del hjälpte mamma och pappa dem med att öva. Jag kan nog säga att dessa framträdande har blivit populära och uppskattade och det är många minnen som man har ifrån de här festerna och också många episoder.
- I. Ni hade tre stora fester på året?

- S.J. Det vart ungefär tre stora fester, en julfest som vi tidigare alltid hade på nyårsdagen.
- I. Det var det stora folknöjet att gå på er julfest?
- S.J. Ja, det kan man säga, det gick såna, som aldrig gick på något sånt där ställe, gick ju då.
- I. Och då hade ni dans kring granen och jultomte?
- S.J. Det var obligatoriskt med dans kring granen och jultomte, ja.
- I. Och kaffe och goda bullar?
- S.J. Och saft till barnen framför allt.
- I. Och sen var det sommarfesten?
- S.J. Den hade då vi som regel ute i det fria. Till att börja med kommer jag ihåg, det var merendels kanske innan jag själv började på att verka i söndagsskolan, men jag var även kanske verksam på det viset att mina bröder hade skutor och då lastade man in barnen i den här skutan och så seglade iväg till något trevligt ställe och föräldrarna och intresserade var med. Och där lekte vi och givetvis också följde det med någon betraktelse, någon pastor även, då, naturligtvis, men i stort sett så var det mycket uppskattade utfärder det här. Det vart inte bara en utfärd för barnen, utan det vart även en utfärd för de äldre. Det var ju små möjligheter, egentligen, att göra utflykter på den tiden och därför var det uppskattat att få göra en sån här sjöfärd. Merendels så gick de uppåt Garnsviken, men det hände även att de gick åt andra hållet någon gång ibland.
- I. Och så småningom började ni med Luciafester också?
- S.J. Ja, sen tillkom det Luciafester. Till att börja med så kanske gick den mest i juniorernas regi, men den övergick till söndagsskolan så småningom. Det visade sig väl att de små söndagsskolebarnen blev mycket uppskattade för sitt Lucia-program.
- I. Och sen började ni med något som kallades juniorverksamhet?
- S.J. Ja, det var 1927, enligt de uppgifter vi har så börjades det en juniorverksamhet, som man väl kan säga i stort sätt har pågått och fortfarande pågår, även om den är ändrad något i formen. För ett tiotal år sedan övergick den i en scoutform, eftersom man tyckte att det mera passade in med tiden och åldern på dem vi hade.
- I. Medan ni hade den där juniorverksamheten, då ordnade ni läger för de här ungdomarna?
- S.J. Ja, vi hade läger. Till att börja med hade vi veckoläger på olika ställen och jag vill minnas att vi kunde vara upp till en sextio, sjuttio stycken ibland på de lägren, men då hade vi inte bara juniorer ifrån Österåker, utan vi kunde ha från närliggande församlingar och då fick vi också hjälp utav de ledarkrafter, som fanns i de församlingarna. Det här tyckte vi var mycket givande och det var ett utmärkt bra sätt att få kontakt med barnen och man hade ju också då större möjligheter att utöva den påverkan, som man ju ville uppnå.

- I. Och allt detta gjorde ni frivilligt och tog er fritid till och skaffade allt som behövdes för att ha så många ungdomar samlade under flera dagar?
- S.J. Ja, all sån här verksamhet den skedde ju helt i frivillighetens tecken och det var ingen som uppbar någon ersättning, utan det var väl snarare så att eftersom församlingarnas bärkraft, ekonomiskt, var mycket svaga, så fick ju även ledarna skjuta till en del för att allting skulle kunna gå så bra som möjligt.
- I. Låna ut sina bilar och köra gratis, förstås?
- S.J. Ja, just det, det byggde helt på frivillighetens väg, som det givetvis gör fortfarande.
- I. Var det aldrig några disciplinproblem eller något sånt, när ni var ute med så många barn?
- S.J. Gemenskapen med de här ungdomarna och barnen var alltid mycket god. Vi hade inga som helst problem med dem på något sätt, utan de skötte sig utomordentligt fint och lydde våra order och tillsägelser. Programmen i de här samlingarna försökte vi att få så omväxlande som möjligt. Det var morgonuppställning med samling kring flaggan, det var morgonbön och det var gröt på morgonen för att kunna stärka krafterna till dagens övningar. Och dagens övningar de kunde vara mångahanda. Det kunde vara handboll, det kunde vara bollspel i alla former, det var orienteringar över stock och sten, men det kunde även vara stilla stunder, bibelstudier, det kunde vara instruktioner i sjukvård, det kunde vara livräddning och framför allt var det givetvis också bad. Det var även samvaro under friare former, men vi försökte alltid att ruta in dagen på sådant sätt, så att vi alltid hade grepp om dem. Ingen fick gå och driva för sig själv och ingen fick liksom företa sig någonting, som inte gagnade våra strävanden. Vad vi har lyckats uppnå med sån här verksamhet, det är ju svårt att bedöma. Men ett vet jag, att när jag träffar sådana här, som varit med om de här lägren, senare, när de blivit äldre, har de alltid uttalat stor glädje över att de fått vara med på dem. De talar alltid om de glada minnena, som de har från den här tiden. Så vi tror att det har betytt något för dem.
- I. Det är jag säker på att det har gjort, att det var minnen för livet, som de fick vid dessa tillfällen. Församlingen hade också andra traditioner. Verksamheten var inrutad eller följde vissa mönster. Gudstjänstlivet, hur var det? Det var inte regelbunden 11-gudstjänst på söndagarna?
- S.J. Nej, när jag kom med 1935 i församlingen så var verksamheten inte lika livlig som under väckelsetiderna. Man föreställer ju sig givetvis att under väckelsetiderna så var församlingslivet mycket rikt och verksamhetsfullt. Det var ingen svårighet att samla folk på den tiden. Jag har hört berättas om hur man gick ända från Össeby Garn för att bevista samlingarna i Lilla Säby missionshus. Men när jag kom med i församlingen, så var det inte lika livligt och det gjorde ju det att vi hade gudstjänster i genomsnitt två gånger i månaden, kanske tre någon gång och givetvis också några kvällsmöten. De stora samlingarna, som man minns ifrån gudstjänsterna, är väl framför allt annandagsinsamlingen, då vi hade insamling för den yttre missionen, verksamheten i de underutvecklade länderna, som man numera säger. Sedan hade vi också en stor samling och det var på trettondagen och det var församlingens egen offerinsamling.

- I. Gick det till församlingens verksamhet, det som samlades in, då?
- S.J. Ja, medlen insamlades till församlingens egen verksamhet. Det vi samlade in på annandagen, det gick till yttre missionen, den verksamhet som Svenska missionsförbundet driver framför allt i Kongo, där vi har en lika stor missionsverksamhet som hemma i Sverige.
- I. Jaså. Och då hade ni kyrkkaffe och lite gemenskap, förstås?
- S.J. Ja, vi försökte alltid att på de här speciella sammankomsterna att ha lite extra i form utav kaffe och givetvis också någon sång och främmande talare och sådant, för att göra de samlingarna lite annorlunda. Och till att börja med får jag lov att säga, att det här var faktiskt stunder, de flesta längtade till och de kom med stor glädje och förhoppningar till de här samlingarna.
- I. Ni hade också någonting som kallades kretsförening?
- S.J. Det var så att Uppland var uppdelat i kretsar och vi tillhörde Upplands södra kretsförening och den bestod utav församlingar norr om Stockholm och som alltså var grannar till oss. Vi hade regelbundna möten tillsammans två gånger om året. Vi hade bl. a. ett sommarmöte vi Frösunda, som var ett sånt där traditionellt sommarmöte, då alla gudtjänster inställdes i de här berörda församlingarna och vi samlades allihopa för att komma tillsammans och uppliva varandra. Sen hade vi alltid ett årsmöte, det hade vi merendels på våren, då vi utsåg de funktionärer, som skulle ha hand om den här samordningen mellan de olika församlingarna. Där bestämdes också hur den gemensamma ungdomsverksamheten och barnverksamheten skulle organiseras och samordnas mellan församlingarna. Det var också där som vi gjorde upp om de här lägren. Vi hade söndagsskolesamlingar även på den tiden, där söndagsskolorna med vissa års mellanrum hade gemensamma samlingar, där barnen fick bekanta sig med varandra och det kunde bli rätt stora samlingar. Det ingick även lek och tävlingar i de samlingarna.
- I. Då såg ni till att både kroppen och själen fick sitt?
- S.J. Ja, givetvis försökte vi att ge båda de här sakerna vad de behövde. På de här kretsmötena vart de ju middag. Det var mycket fina middagar med många olika rätter, dignande bord, kan man väl säga. Det här tävlade husmödrarna i de olika församlingarna om att göra så pampigt och fint som möjligt.
- I. Och däremellan?
- S.J. Det var möte på förmiddagen och möte på eftermiddagen och i pausen emellan mötena så trakterades det då för den lekamliga delen utav människan.
- I. Men det har också kommit till nya traditioner?
- S.J. Vi har ju sökt oss fram på nya vägar och nya verksamhetsformer. Vi har försökt att nå människorna på de sätt som man skulle vilja nå dem på. Vi började med en verksamhetsform som vi kallade för norrländska symöten. Den här verksamhetsformen började i Norrland, som den givetvis har fått sitt namn ifrån. Det bästa med de här norrländska symötena var det att man kunde ha mycket varierande program och samtidigt så satt de och arbetade med sina handarbeten. Det berättas också om att i vissa församlingar norröver så hade männen också arbeten, som de sysslade med. Det kanske också var det som gjorde att det slog så mycket.

I förhållande till de andra syföreningssammansättningarna här, hade de alltid sina män med sig och det gjorde att det vart större gemenskap och större samlingar. Merendels var det så också i en del församlingar att männen stod för trakteringen och underhållningen och damerna sydde. Men för att återgå till vår verksamhet så började vi med den för vi fann att det var ny väg att nå ut och intressera människor och vi har väl hållit på med den i ett femtontal år. Vi har numera lagt ner verksamheten.

I. Men syföreningarna finns kvar?

S.J. Syföreningarna finns kvar och de har oavbrutet verkat sedan 1875. Numera har vi två syföreningar, en som vi har på kvällen och en på dagtid. Det är därigenom att en del orkar inte gå på kvällen och en del har inte tid att gå på dagen, därför har vi skilt dem på det sättet. Det är alltså ingen social gradering, utan det är helt framtvingat utav nödvändigheten av att alla skall kunna komma med på en syförening. De här syföreningarna har betytt oerhört mycket i ekonomiskt hänseende, för de har bidragit med mycket pengar till församlingens verksamhet. Vissa tider har de bidragit med över 50% utav intäkterna, som vi har fått, så de har gjort ett oerhört stort arbete och föreningarna är fortfarande mycket livaktiga.

I. Men man måste väl ändå säga att det är stor offervilja, för det är ju nästan samma människor som syr och förfärdigar och som sedan köper de här sakerna. Så först satsar de sitt arbete och sen pengarna?

S.J. Ja, det blir så att många människor är med i olika verksamhetsformer. De är med i söndagsskolan, de är med i kören och de är med i syföreningarna. En del är med i alla aktiviteter och sen samtidigt så betalar de kalaset dessutom, ändå.

I. Det är verkligen bra gjort. En kör har ni nu också, som har kommit till under din tid?

S.J. Ja, vi har en kör, som vi bildade för tio år sedan och den bildades kanske mera utav en slump. Vi beslöt att vi skulle sjunga lita allsång som omväxling för vi tyckte det skulle vara trevligt att få sjunga ut lite, så vi bad Gunnar Olsson, en mycket känd person på sångens och musikens område i Österåker, att komma och hjälpa oss. Han kom och vi sjöng väl lite vanliga visor och några enkla sånger och då tyckte han att ska vi inte försöka i stämmor. Det var alltså impulsen till kören. Den är nu tio år gammal. Den bildades 1958. Den har blivit till stor nytta för församlingen och vi har sjungit på många olika ställen. Vi har sjungit på Ljusterö, vi har sjungit uppe i Vendel och på flera ställen till, så att den kören har gjort ett mycket gott arbete och betyder mycket för församlingens verksamhet. Jag kan tillägga, att i fjol så bildades det också en musikförening. Det finns ju många människor som inte tycker att de är så bra på att sjunga i stämmor, men de vill gärna vara med och göra någonting på sångens och musikens område. Därför startades en musikförening med några instrument och några sångarröster. Den är också med i församlingens verksamhet, i synnerhet är det flera unga som kommer med, just där.

I. På tal om sång. Sven, kan du nämna några sånger som du tycker särskilt mycket om?

S.J. Ja, personligen tycker jag mest om de här gamla väckelsesångerna. Jag tycker att de ger mycket, de som våra förfäder sjöng, om också de nya sångerna är mycket

bra och kanske tekniskt bättre, både musik och ord, så tycker jag ändå att det finns något oerhört rikt värde i dessa gamla sånger. Det kanske är känsloraker, men i alla fall, när jag väljer sånger, så väljer jag helst sådana.

I. Nämn några?

S.J. Det är särskilt en sång som har följt mig genom åren och det är: "Det är saligt på Jesus få tro och vara hans barn blott av nåd". Jag tycker att den har betytt mycket för mig och jag har märkt att den har betytt mycket för andra människor, för när man sjunger den sången unisont så faller alla gärna in mycket kraftigt. Det finns givetvis många sånger, vi har den gamla sången: "Sabbatsdag hur skön Du är". kanske något sliten, men den säger mycket. Det finns ju många, många flera, som man skulle vilja nämna, men jag tror att det räcker med de här.

I. Det finns en hel del arkivalier bevarade om föreningens verksamhet?

S.J. Ja, vi har en hel del bevarade. Tråkigt nog så har vi inte så mycket bevarat ifrån de första åren, utan det är då spridda anteckningar. Men vi har ändå en kassabok från 1875, som säger en hel del och vi har protokoll, kontinuerliga protokoll från 1910 till våra dagar.

I. 1968?

S.J. Ja, just det, 1968. Och sen spåra man en del verksamheter som vi har haft, bl. a. biblioteksutlåningverksamhet för söndagsskolebarnen. Vi har där en förteckning över hur vi har lånat ut böcker till barnen, som finns bevarad. Troligen ifrån början utav 1900-talet

I. Och nu har du slutat som föreståndare, vilken dag? Kan du berätta det?

S.J. Ja, jag avgick som föreståndare och ordförande den 23 februari 1969, efter att i ungefär trettio år stått i ledningen. Det är en mycket lång tid i synnerhet av ansvarig ledare och det frestar ju givetvis mycket på krafterna och jag anser att när det finns yngre krafter så bör man lämna plats och när man känner att man inte heller orkar att förverkliga det som man ville göra så bör man sluta. Det är inte lätt heller att under trettio år kunna förnya sig och vara aktiv jämt, det måste ju sätta sin prägel på en människa. Jag är ändå tacksam för att jag har fått varit med att arbeta i så många år, men det var på grund av att jag endast var trettio år när jag började som ledare för verksamheten. Det är väl en relativt ung ålder.

Intervjuare:

Sven Johansson, ordförande och föreståndare för Österåkers missionsförsamling, intervjuades den 9 mars av Helga Gäfvert..